

POKLON LJUBEZNI IN UPANJU

Obisk taborišča Auschwitz mi bo za vedno ostal v spominu. Čeprav sem se že pred prihodom zavedala, kakšne grozote so doživljali ljudje, ki so morali prestajati nečloveško krutost, se me je ogled vseeno precej dotaknil.

Z obiskom tega zgodovinsko nesrečnega kraja smo se poklonili spominu vseh umrlih in preživelih. Najprej smo si ogledali Auschwitz I. Tam nam je vodnik povedal nekaj besed o nastanku taborišča, vrstah zapornikov ter seveda o grozotah, s katerimi so se ljudje spopadali iz dneva v dan. Ogledali smo si sobe, polne kovčkov, čevljev in drugih osebnih predmetov ter celo las preminulih. Ko se sprehajaš skozi te prostore, razmišljaš o tem, da je vse to nekoč pripadalo resničnim osebam. Ogledali smo si tudi prostor, v katerem so prvič preizkusili ciklon B, plin, ki je bil kriv za smrt tisočih. Tam nam je vodnik razložil, kako so izvajali ta eksperiment ter da so nekateri izmed nesrečnih "poskusnih zajčkov" trpeli tudi več dni, preden so dočakali svoj konec. Od vseh prostorov, ki smo si jih ogledali, se me je najbolj dotaknil dolg hodnik, na stenah katerega, so bile obešene slike ljudi, ki so izgubili svoje življenje. To so bili ljudje iz cele Evrope, od mladih do starejših, vsi pa si niti v sanjah niso predstavljali, da jih čaka taka usoda. Pred koncem smo si ogledali še enega izmed najbolj strašnih predelov, in sicer krematorij, v katerem se je končalo preveč nedolžnih življenj.

Po prvem delu ogleda smo se odpeljali do Auschwitza II. oziroma Birkenaua, ki je od prvega taborišča oddaljen dobre tri kilometre. Tu smo doživljali podobno tesnobo, pri čemer je bilo to taborišče dosti večje od prvega. Sprehajali smo se ob tirnicah, do katerih so v začetku štiridesetih let prejšnjega stoletja pripeljali nekaj milijonov ljudi iz cele Evrope. Kasneje smo prispeli do slovenskega spomenika, postavljenega v čast v Auschwitzu preminulih Slovencev. Tam nam je gospa Sonja Vrščaj, ki je tudi sama preživela taboriščne more, povedala nekaj besed. Svoje modre besede je zaključila z željo, naj se vedno borimo za svojo domovino in da naj nikoli ne dopustimo, da bi se pripetilo kaj podobnega, kot je bil holokavst. Njene besede in njena energija so bile nekaj posebnega. Čeprav je sama doživela grozote, ki si jih večina ne more niti predstavljati, iz nje še vedno žarita optimizem in vera v današnjo mladino. Na koncu smo si ogledali še barake, v katerih so ljudje preživljali težke dni. Tam nas je gospa Vrščaj seznanila z razmerami, v katerih so živeli. Večina nas ne bi preživela niti dneva v takšnih pogojih, kaj šele ohranila pozitiven pogled na življenje. To je tudi eden izmed mnogih razlogov, zaradi katerih občudujem ljudi, kakršna je gospa Sonja.

Menim, da bi vsakdo izmed nas moral vsaj enkrat v življenju obiskati to taborišče, kajti šele tako se lahko zaveš, s kakšno krutostjo so se morali spopadati nedolžni ljudje pod nacistično oblastjo. Žal je svet še danes poln sovraštva do drugačnosti. Številni imajo predsodke do ljudi druge narodnosti, veroizpovedi, barve kože, spolne usmerjenosti, drugačnega načina življenja. Če bosta namesto ljubezni in spoštovanja prevladala sovraštvo in nestrpnost, pa nas lahko doleti podobna usoda, kot so jo doživeli mnogi nedolžni v največjem uničevalnem taborišču na svetu.